

“Sempre al mateix costat de la barricada”

Roquetes Ò.M.J.

Incombustible i insubornable. Autèntic. Esta és la imatge que va projectar d'Agustí Aragonés, conegut a Roquetes com el *Xiquet del sifonero*, l'acte de presentació de la seua biografia, escrita per l'activista reusenc Xavier Millan, assessor del grup municipal de la CUP a Reus que va denunciar el Cas Innova, de privatització corrupta en la sanitat. Tot just la salut pública ha estat el gran cavall de batalla de la lluita persistent d'Aragonés, ara ja jubilat. *Agustí Roquetes. Sindicalisme de trinxera* és el títol evocador del llibre, editat per Lo Diable Gros i que fa un repàs de la vida militant d'Agustí, tant a les Terres de l'Ebre com a Tarragona, on va ser durant molts anys zelador a l'Hospital Joan XXIII i va impulsar les principals lluites per la dignitat de la classe treballadora. L'última batalla que va guanyar, segons s'explica en el llibre i van recordar autor i protagonista, va ser la lluitada per a revertir les retallades en el servei d'hemodinàmica del complex hospitalari de Tarragona, que van provocar el mediàtic cas de la mort d'un home que va haver de ser infructuosament traslladat a Barcelona. Es van tancar sis dies a la Delegació de Sanitat a Tarragona. Després, quan es va aconseguir l'objectiu, explica que tots els sindicats es van penjar la medalla, però tots no havien estat al peu del canó. “Este llibre també desmitifica coses, perquè davant dels grisos no va córrer tanta gent”, va il·lustrar Millan durant la

La Lira de Roquetes va albergar la presentació de les memòries de l'activista Agustí Aragonés, ‘Lo xiquet del sifonero’, que durant dècades va centrar el seu combat contra les retallades i privatitzacions sanitàries.

L'autor del llibre i el protagonista de les memòries, dimarts passat a La Lira.

presentació.

Agustí, tot i que ara es dedica a “anar a esmorzar i a fer el dropo per l'hort”, no dixa d'estar compromès amb el seu sindicat actual, la CGT, tot i que Millan va destacar que no s'ha casat mai amb ningú; que ha passat per diversos sindicats. “Va muntar del no-res el CATAC i va acabar guanyant les eleccions sindicals” al Joan XXIII i ha concebut sempre el sindicalisme “com una eina al servei dels treballadors i de la gent i no com un objectiu en si mateix” per a escalar posicions o perquè el seu sindicat

siga l'hegemònic.

Va afegir l'autor que *Lo Xiquet del sifonero*, que va ser membre destacat del Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública, té el mèrit afegit de “no haver estat un dogmàtic” de res. Fidel a uns ideals, ha sabut identificar “les contradiccions dels diferents espais” on ha desplegat la seua lluita. Aragonés es declara anarquista i, per tant, contrari a la política partidista o institucional, però Millan recorda que va tancar una llista a les eleccions municipals de Roquetes -la de Catalunya Lliure el primer cop que s'hi va

presentar- o que ha donat suport a la CUP, però també l'ha criticat quan ho ha considerat necessari. L'escriptor reusenc tot just és membre del Grup de Treball Nacional sobre Sanitat de la formació anticapitalista.

El llibre ressegueix tot el recorregut vital d'Agustí, des d'una infantesa “marcada per la influència autoritària de l'església”, passant per l'èxode rural i fins a l'actualitat. Va començar la seua militància en plataformes anticapitalistes i després va arribar a formar part de quatre sindicats: la CNT, CATAC, la CGT i durant només tres mesos, CCOO. Des

d'aleshores, no ha estalviat crítiques al paper de CCOO i UGT com a sindicats tradicionals o majoritaris que van perdre la combativitat, o al sistema sanitari català en general: “Les privatitzacions de Madrid estan coplades del sistema català. Aquí som els mestres. Santes Tacles, Sagesses, etcètera, i tothom hi està d'acord perquè tothom hi xucla”, va expressar, i va qualificar de “criminals” exconsellers de la Generalitat executors de les tisorades com Boi Ruiz o Felip Puig.

Agustí va atorgar la responsabilitat de la materialització de la seua biografia escrita a uns amics d'activisme i a la seua filla -es va emocionar per primer i únic cop quan ho va recordar davant de desenes d'oients en l'acte de presentació del llibre a La Lira de Roquetes- i va revelar la seua relació amb el sogre de qui ha estat finalment el seu biògraf o, millor dit, l'autor de les seues memòries: “Estava al PSUC [el sogre de Xavi Millan] i el vaig titllar de traïdor reformista moltes vegades, però després al cap d'uns anys tornàvem a estar al mateix bàndol”. “Jo sempre he estat al mateix costat de la barricada”, va concloure. Un personatge i un referent que, en paraules de l'autor del llibre, no és una altra cosa que un representant substancial “de la generació que va viure el final del franquisme i no es va empassar la transició. D'aquí a 100 anys, serà important tenir a l'abast estes veus discrepants del relat oficial”, va destacar Millan amb un registre memorialístic. ■